

JOSEF BERNARD PROKOP

ZIKMUND LUCEMBURSKÝ

TAJNÉ VZPOMÍNKY

SEPSANÉ PO VZORU CÍSAŘE KARLA,
MÉHO MILOVANÉHO OTCE

ZIKMUND LUCEMBURSKÝ

TAJNÉ VZPOMÍNKY

SEPSANÉ PO VZORU CÍSAŘE KARLA,
MÉHO MILOVANÉHO OTCE

JOSEF BERNARD PROKOP

ZIKMUND LUCEMBURSKÝ

TAJNÉ VZPOMÍNKY

SEPSANÉ PO VZORU CÍSAŘE KARLA,
MÉHO MILOVANÉHO OTCE

Josef Bernard Prokop: Zikmund Lucemburský
Tajné vzpomínky

Copyright © Josef Bernard Prokop, 2016
Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2016
Cover design © Francesca Kristal Spinelli, 2016

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Alena Peisertová

První vydání.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována,
ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována
jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky,
fotografickou cestou nebo jinými prostředky
bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-052-3

Předmluva císařova

Je patrně osudem všech synů, kteří se zrodili ze slavných a schopných otců, nikoliv pokračovat v cestě, kterou by rádi počali, ale jít v jejich předchozích stopách, ať se jim to líbí, nebo nikoliv. Pořád je to svou výjimečností nepřipustí, ani mnoho let poté, co nejsou již s námi, aby naše skutky nebyly porovnávány s jejich. A to není pro nás příliš dobré. I kvůli tomu, že lidská paměť má dar zveličovat. A tak i já, císař Zikmund z rodu Lucemburského, jsem poměřován s činy svého otce, císaře Karla blahé paměti a nevlastního bratra Václava, toho jména čtvrtého. To druhé mi příliš nepřiděluje starostí, to první mne mnohdy zneklidňuje. Nosíme v sobě mnoho z těch, co nás přivedli na svět. Někdy jako by mými ústy hovořila má matka, jindy poznávám ve svých činech otce.

Jak je možné, že jsem v mnohém prospěl své druhé vlasti, království uherskému a při pohledu zpět mám dojem, že jsem se provinil proti své milované české zemi?

Ó marnost všech marností! Vždy jsem chtěl být vládcem Čech. Býval jsem tu doma, vždyť jsem se zde narodil, trávil první léta života, dýchal vzduch mé milované Prahy! Ano, to jsem podědil plně po svém otci, i když mi někteří vyčítají cizáctví. Možná již mám některé obyčeje příliš odlišné od českých, avšak vždy, když přejezu kolem hraničního kamene, tu jsem již v radostném očekávání. Vždyť bych tu měl být doma!

Až do okamžiku, kdy mi království počalo nastavovat svou nepřátelskou tvář. Od oné chvíle je mým pravým domovem Králov-

ství uherské, kde jsem vyrůstal, a kde jsem vládcem, a kde mne lidé přijímají.

Co otec vytvořil, vinou mé matky a mého nevlastního bratra padlo v marnost a rozdrobenost. Patrně jsem i já přispěl k tomu neblahému stavu. Avšak předsevzal jsem si, že to napravím. Císařský či královský titul není přece toliko hrstka písmen, které si píšeme za křestním jménem v jedné dlouhé řadě! Není to jen poroučení, dávání příkazů a rozhodování. Je to vládnutí z vůle Nejvyššího! Je to i jemná práce, péče o blaho a prospěch království, tak jako zahradník pečuje o své nejmilovanější kvítky!

Nemám jasno v tom, zda budu v odsudku potomstva jednou stát na stejné straně jako můj otec, či zda se zařadím na stranu druhou, kde již dlí můj nehodný bratr.

Avšak vy, kteří budete číst mé tajné zápisky, které činím po vzoru svého otce, vězte, že jsem vše činil ve snaze prospět zemi, lidu i dobrému jménu domu Lucemburského. Zda se mi to podařilo, to ať rozhodnou a rozsoudí druzí.

Mé tajné vzpomínky jsou tajnými pouze pro cizí nezasvěcené oči. Jsou, či měly by být rádci, stejně, jako pro mne byly velkou vzpruhou a podporou rady mého otce, jeho tajný deník!

Ne vše, co zde bude napsáno, je mojí rukou. Naopak, k mé velké lítosti, neboť jsem toužil vše vypsát vlastnoručně.

Avšak seznal jsem, stejně jako kdysi otec, že ani císař či král není vždy pánem svého času. A tak jsem se snažil, a snažím se do těchto dnů, svěřit stránkám co nejvíce vlastní rukou. Avšak od té chvíle, co mne zaměstnává ještě řada dalších, neméně důležitých věcí stran královského úřadu, jsem nucen se o zapisování podělit s důvěrným člověkem. A tu jsem si vzpomněl, že do obdobného postavení se ondy dostal také otec. A vzpomněl jsem si také, jakým způsobem se on s touto potíží vypořádal. Již druhé pokolení Lombardů, tedy pánů Cetenských, je v našich službách.

Měl jsem Lombarda vždy za příjemného a duchaplného společníka, strávili jsme spolu nemálo chvil u stolu, kde nám kromě dalšího činila radost slova, která čile poletovala od jedněch úst

k druhým, a také džbán, či konvice dobrého vína. Zvláštní, vždy jsme se shodli na víně, nikdy však na ženách.

Nicméně, to sem nepatří. Nejsem tak stár a nemocen, jako byl můj otec, když oslovil otce Lombardova s žádostí o příspěví při zápisu svých myšlenek. Jsem jen příliš zaměstnaný a unavený.

Poznámka Lombardova

Jsem Jindřich Filip Cetenský z Cetna. Stejně jako mému otci, i mně přezdívalí Lombard, poněvadž jsme oba část svých studií a svého života prožili v lombardské zemi.

Stal jsem se podobně jako můj otec u císaře Karla, já pro změnu u krále Václava, rádcem a společníkem, a nejen to, i zapisovatelem událostí, které nastaly za jejich vlády.

Když jsem odešel ze služeb Václavových, užíval jsem si toho, že mohu činit, co já sám uznám za vhodné a nemusím přihlížet k přáním mocných. Byl jsem sice v Zikmundových službách, avšak král mne zatím k ničemu valnému neměl zapotřebí.

Však tento požehnaný stav k mému velkému žalu netrval příliš dlouho. Po pár měsících pro mne dal poslat. Avšak člověk si musí vydělávat na chléb vezdejší a od doby, kdy můj otec odjel se svou novou ženou Karolínou do Itálie, se mi rozkutálely zlatáky, jež mi dal jako můj podíl z domu, který prodal. Pár jsem jich ještě zachoval v truhlici, avšak většina odlétla kamsi do cizích kapes. A tak jsem, byť nerad, kývnul na královskou nabídku. Tentokrát to však nebyl Václav, avšak jeho bratr Zikmund, král uherský.

Poslal pro mne, učinil nabídku, a když jsem přijal, a nastínil mi své záměry. A já... je přijal! Co mi také zbývalo. Jak jsem již napsal, došli mi malí kulať přátelé z ryzího zlata. Jsou přátelé, toliko pokud jsou v našich kapsářích, truhlicích, či měšcích.

Bylo to nedlouho po tom, kdy jsem vystoupil ze služeb Václavových. Král, který se teprve nedávno naším přičiněním dostal

z tuhé vazby na svobodu, zklamal všechny naděje, ještě dříve, než jsme mohli začít doufat.

A já nechtěl již zažít další a další zklamání. I přijal jsem nabídku Václava bratra, krále Zikmunda. A musím přiznat, že jsem byl překvapen.

Můj nový chleboďárce nechtěl, na rozdíl od císaře, své paměti schovat, chtěl je naopak uvést ve známost svým příbuzným.

Měl velké plány, řízením osudu se musel na konci svého snažení spokojit pouze s torzem svých myšlenek, poněvadž jeho horlivá činnost, mnohdy až přehnaná, mu zabraňovala učinit potřebné.

A já jsem si pořídil opis, který chci glosovat svými poznámkami, chci dát na paměť svým potomkům, aby měli ponětí o dění za vlády císaře Zikmunda.

Poněvadž ve vyprávění více pokolení se mnohé věci často zkruslí k nepoznání.

A také Verba Volant, Scripta Manent!

Kapitola první

Seděl jsem na hedvábných polštářích, několik stop od nehybně ležícího krále Zikmunda. Kousek od nás stál voják, oblečený do cizokrajného stejnokroje, nehybně stál, svíraje v ruce dlouhé ratiště výhrůžně vypadajícího kopí. Opodál další a další. Místnost, kde jsme byli, se zdála být dlouhá a úzká, byla spoře osvětlená loučemi a barevnými svítilnami, umně vyrobenými z olejových lamp. Na stěnách byly zavěšené kožešiny a lovecké trofeje, klenba a žebroví bylo silně pozlacené. Přepych poněkud barbarský, avšak velmi působivý.

Na několik loktů daleko ode mne bylo několik velmi spoře oděných žen, které s kočičí ohebností předváděly podivné cizokrajné tance, nikdy bych nevěřil, že je možné být nehybný a hýbat břišními svaly... jsem přece lékař!

Celý tento neskutečný výjev trval již déle, než mi bylo milé. Zikmund se náhle pohnul, zdálo se, že se probral ze spánku, poněkud se vztyčil a rukou ukázal tančícím ženám, aby nás opustily. Oddechl jsem si, poněvadž se mi z jejich kroužení počínala motat hlava. A král byl zřejmě na tom obdobně. Sáhl si rukou na své útroby a s tváří lehce stísněnou pravil:

„Nevím, Lombarde, jestli se točím já, anebo jestli se točily ony tanečnice! Či je to snad vínem?“

Král se pomalu začal zvedat z podušek. Těžké nasládlé uherké víno vskutku utupovalo smysly a otáčelo hlavou, i celým tělem, aniž se člověk k tomu musel hýbat.

Byl jsem na uherském dvoře.

Jak jsem již napsal v úvodu, král mne povolal, a já tedy musel přes Království české, Markrabství moravské, přes Vídeň a uherskou zemi, rovinatou a neútlunou, přece však něčím zajímavou. Cestou jsem zažil nejedno dobrodružství a nepřestával jsem s úctou myslet na Zikmunda, který tuto cestu musel vážit pokaždé, když jej bylo třeba v Čechách.

Měl jsem za to, že Zikmund bude v sídelním městě králů uherských, Stoličném Bělehradu, kterému rodilí Uhři přezdívali strašlivým a pro má ústa nevyslovitelným, avšak zaznamenanatelným jménem Székesfehérvár.

Jel jsem až do Györu, kde mne čekal králův zmocněnec. Bylo to dobře, že o mne král takto pečoval, poněvadž s celým dvorem byli na Budínském hradě. Již to, díky Bohu, nebylo daleko. Dvořan našťestí ovládal německý jazyk, jeho jazyku uherskému bych dozajista vůbec nerozuměl. To jsem seznal ihned, jakmile jsem, projížděje tržišťem, zaslechl jeho mateřštinu.

Hrad jsem shledával ohromným. Můj průvodce, vida v mé tváři výraz překvapení, mi ihned sdělil, že výstavnost a rozloha hradu za svou podobu vděčí především Zikmundovi.

„Jeho Milost o Budín velmi pečuje. Chce, aby se vyrovnal Praze, co do krásy i slávy!“

Zdvořile jsem se uklonil a poznamenal:

„Příslušníci rodu Lucemburského mají takovou péči v krvi již od dětských let. Budínský hrad je překrásný.“

Dvořan byl na první pohled zamilován do sídelního města, svého rodiště, jak mi prozradil, a mám podezření, že jel mnohými oklikami, aby se mně, cizinci, pochlubil všemi krásami Budína a přilehlé Pešti.

Tak se stalo, že jsme mnohé spatřili a o mnohém hovořili.

Šťastně doraziv na místo, byl jsem králem obřadně přivítán a mohl jsem začít přivykat novému místu. Ačkoliv jsem již navštívil dosti rozličných krajín a žil v mnoha místech Itálie, Království

francouzského, i krajích německých, přesto jsem jen s obtížemi přivykal krajině a zejména obyčejům uherským.

S novým prostředím mne smiřovalo nové poslání, na něž jsem se velmi těšil, a také skvělé uherské víno, jasné barvy, plné chuti, ohnivé, i když trochu příliš sladké a opojné! Prý svůj počátek vzalo před více nežli jedním stem let, kdy po zničení oněch vinic král Béla pozval znalce vinařské až z Itálie. Avšak, ať již za tím stál kdokoliv, odvedl dokonalou práci!

Král Zikmund měl před svatbou, druhou ve svém životě. Po první ženě, jménem Marie, měla do lože královského přibýt Barbora. Až u nás v Čechách se hovořilo o její kráse, dobrotě a moudrosti. Byl jsem na ni tedy právem zvědavý.

Budín byl slavnostně vyzdobený a ovzduší dýchalo nadšením a očekáváním slavné svatby. Vše zde bylo divočejší, velmi starodávné.

Vstali jsme, oba poněkud nesměle, avšak s dalšími kroky jsme již dodali svým pohybům samozřejmosti. Zikmund chvíli zíral do prázdna a pak jazykem ještě mírně ztěžklým zvolna pravil:

„Zahálení je tak únavné, Lombarde, nechápu, jak se můj bratr Václav může celé dny povalovat! Půjdeme na čerstvý vzduch, ten nejlépe pročistí naše hlavy, tak unavené oním tancem!“

A tak jsem se s ním procházel v arkádách zahrad královského sídla. Venku padal déšť a ve vzduchu byla cítit vodní tříšť a vlhko.

„Jsem možná bláhový, avšak těším se na svou svatbu, Lombarde.“

„Nedivím se, Milosti, i já jsem se těšil na svou.“

Již jsme se pohybovali bez obtíží. Hlava se přestala točit a vyjasnila se. Nebylo právě teplo, a tak jsme opět zamířili do útulného prostředí paláce.

Zikmund jako by se pro cosi rozhodl, počal se pohybovat cílevědoměji.

„Půjdeme navštívit mou budoucí ženu, Lombarde.“

„To je možné, Milosti? Měl jsem za to, že ji smíš spatřit až před oltářem.“

„Jiný kraj, jiný mrav, Lombarde! Uvidíš!“

Šli jsme dlouhou chodbou, ani jsem přesně netušil jakým směrem, ještě jsem za tu malou chvíli neznal palác, který byl ohromný. Do ticha, panujícího do té doby, jsme náhle zaslechli břešskou hudbu.

Došli jsme k dvoukřídlým dveřím, jejichž šířka a mohutnost dávaly tušit, že vedou do sálu. Stáli před nimi dva strážci, Zikmund jim pokynul a oni otevřeli dveře. V ústrety nám zasvítilo světlo bezpočtu voskovic či loučí. Když si oči zvykly na tuto zář, všiml jsem si, že jsou tu mladí lidé, ženy, i muži a tančí jako o život.

Zikmund mne přivolal pohybem ruky a ukázal do prostředka místnosti, kde tančila mladá dívka, dosti vysoká, štíhlá a nápadně půvabná.

„To je Barbora!“

Dosti mne udivilo, že nikomu nepřijde podivné, když budoucí královna v předvečer své svatby tančí s jinými muži, avšak raději jsem mlčel. Nejsem přece v Uhřích doma, třeba je to podivný místní obyčej.

Nevyrušovali jsme tanečníky v jejich rejdní a vrátili se do císařových komnat. Usedli jsme, uchopili poháry a počali opět hovořit. Král neotálel a šel přímo k věci, jak bývalo vždy jeho obyčejem.

„Nikoliv náhodou jsem tě pozval v tyto dny, kdy mám vstoupit do nového svazku.“

„Nechápu, Milosti...“

„Nepřijde ti, Lombarde, podivné, že otec počal psát tajný deník v okamžiku své svatby s mou matkou... jako by se chystal uzavřít jednu epochu svého žití a v tomto okamžiku chtěl o tom podat zprávu.“

„Ano, zdálo se mi tak...“

„Je to snad tím, že v okamžiku, kdy se chystáme připojit někomu k sobě, ke svému bytí, jsme vnímavější?“

„Snad... avšak jak to souvisí?“

„Nu a já nyní chci pokračovat ve chvíli, kdy mám pojmut za ženu Barboru...“

„Máš rozmyšleno, Milosti, jak vést zápisky?“

„Ještě více, Lombarde, již jsem mnohé zaznamenal, avšak nedostatek času mi nedovoluje sepsat vše k vlastní spokojenosti... vím, jak by měly zápisky vypadat, avšak stojí mne příliš času je opracovat do takové podoby, abych s nimi byl bez výhrady spokojen... O to více, Lombarde, mám ctižádost co nejvěrněji vylíčit vše mezi mnou a otcem, mnou a bratrem a také dát všem na vědomost, co mne vedlo ke všem krokům, které jsem učinil. Máš povědomí, co otec psal ve svém tajném deníku?“

„Jen velmi zběžně, Milosti, jen co mi ukázal tvůj bratr Václav.“
Pohrdavě pokýval hlavou.

„Můj starší nevlastní bratr Václav... Četl jsem otcovy spisy... všechny... dílem vzpomínal sám, dílem zapisoval vyprávění svého přítele Guillauma z Machautu. A dílem císařovy vzpomínky zachytil také tvůj otec.“

„Ano.“

„A to se mi nadmíru zamlouvalo! Já učiním totéž...“

„Nerozumím, Milosti...“

„Chci vše sepsat. Od svých prvních krůčků. Až budu mít syny, zůstavím jim podobný spis, nechám jim podobné rady, skryté i zjevné.“

„To je skvělý nápad, Milosti.“

Důstojně přikývl.

„Ano, budu ti je diktovat.“

„Diktovat? Na to potřebuješ toliko písaře, nikoliv mne.“

Zikmund se usmál.

„Lombarde... mám o svých schopnostech literárních velmi skromné mínění. Budu ti vyprávět a správnou podobu co do obsahu i řazení, jim musíš dát ty.“

„Pak tomu rozumím, Milosti.“

„Souhlasíš?“

„Ano.“

Zamlouvalo se mi to. Obsah pohlídá král, formu dodám já. Mám s tím již své zkušenosti. A proč bych konečně nemohl i já připsat do své kopie pergamenů po straně své glosy, neboť jsem se rozhodl učinit pro své vlastní potomstvo opis díla, které stvořím společně s králem. A kdo ví? Snad tím vznikne i jakýsi rodový zvyk, neboť i můj otec činil cosi podobného a co vím, i otec mého otce.

Zikmund se na mne podezíravě, avšak bez nepřátelství zádíval.

„Přemýšlíš? O čem?“

„Ach, Milosti, zda použít pergamenu, anebo...“

„Jistěže pergamenu. Na královské myšlenky se přece hodí toliko pergamen, neshledáváš tak?“

„Jak jsi řekl... avšak...“

„... avšak dnes jej nemáš s sebou. Nic nevádí. Tam na stole je dosti slušná zásoba, a bude-li třeba, nechám přinést další.“

Vzal jsem tedy velký čistý kus pergamenu...

„Budeš vše psát hned na čisto?“ otázal se překvapeně Zikmund.

„Ó, pane, jsem dosti pohotový stylist... neměj obav... a kdyby mne opustila inspirace, o čemž v tvé společnosti pochybuji, mohu přece chybné slůvko vyškrábat a nahradit správným.“

Spokojeně přikývl.

„Máš pravdu. Tak do toho.“

„Milosti?“

Zikmund se náhle zatvářil jinak, než bylo u něj obvyklé. Zvláštní, měl jsem dojem, jako by se stahoval do sebe, jako by otevíral

svou paměť, své vzpomínky, které měl uzavřené v krunýři před-
sudků a obav z vyobrazení. Konečně se pohodlně usadil a usmál.
Připadalo mi, že se v okamžiku stal někým jiným. Odhodil krá-
lovský majestát a stal se chlapcem.

„Ach, je to příjemné, otevřít onu věčně zelenou zahradu dět-
ství...“

I já jsem se musel usmát. Je to příjemné...

Náhle jeho výraz zpřítomněl.

„Dobrá... milý Lombarde, dnes chci vzpomínat na své nejút-
lejší dětství... chci, aby nikomu nebylo neznámo...“

A opět jsem se musel usmát. Všiml si toho a zamračil se.

„Řekl jsem cosi směšného...?“

Zavrtěl jsem rychle hlavou.

„Milosti, těmi samými slovy počínal jednu z kapitol i tvůj otec,
císař Karel.“

I on se maličko usmál. Jako bychom oba vyvolali vizi císařovu
před svými niternými očima. Pak se Zikmund usmál znovu, ten-
tokrát o poznání smutněji.

„Naši otcové v nás bezpečně sídlí, jejich myšlenky, jejich slo-
va... není obrany... jak bys tedy navrhoval...?“

„A což obráceně: Chci, aby každému bylo dobře známo, že...“

Skočil mi do řeči: „... jsem se narodil z lože manželského svému
otci, císaři Karlovi a matce Alžbětě, řečené Pomořanské, v pátém
roce jejich svazku manželského.“

Psal jsem, div mi neupadla ruka.

„Nebylo mi ani pár měsíců, když mne otec a matka, aby mohli
přijmout důstojenství císařské od Svatého otce v Římě, nechali v čes-
ké zemi a sami odtáhli do Itálie. Z té doby si však mnoho nepama-
tuji.“

Zatímco otec rozmazloval spíše mého bratra... mého nevlast-
ního bratra Václava, mne vychovávala, kromě učitelů, má mat-
ka Alžběta. Avšak i ta mne prý často nechávala v péči kojných
a chův, později vychovatelů. To se ostatně stává většině urozených
dětí.

První událostí, na niž se bezpečně pamatuji, bylo, když mne otec posadil před sebe na koně a vezl. Byl jsem šťastný, i když jsem se trochu bál. Kůň byl vysoký, a mně byly tak tři, čtyři roky. Rozhlížel jsem se kolem dokola a byl nesmírně pyšný. Na otce, na koně, i na sebe. Císařský synek! Václav tehdy stál opodál se závistí v oku. Nesnášel, pokud byl někdo, krom něj, v otcově blízkosti. On dostal mnoho věcí, darů... dostal dokonce od císaře malý trůn, aby si mohl hrát.

Na okamžik jako by porušil úlohu vypravěče a vrátil se k přítomnosti.

„A věřil bys, Lombarde, jak málo se Václav od té doby změnil? V hrátkách na panovníka pokračuje dodnes.“

„Mám za to, Milosti, že ne každému je dáno dožít...“

„A co my dva. Lombarde? Jsme již dosti zralí?“

„Milosti, domnívám se bez domýšlivosti, že naše činy ukazují, jak dospělost již dávno zaklepala na dveře.“

„Musel jsem být jako dospělý v době, kdy jiní ještě bojují dřevěným mečem na dřevěném koníku... cosi ti povím, Lombarde, cosi, co jsem nesvěřil nikdy a nikomu. Povídám to toliko pro poučení mých synů, mého potomstva. Piš!“

A diktoval:

„Bylo mi asi osm, když jsem zjistil, že otec večer co večer cosi spisuje. Nedalo mi to, víš, jak jsou chlapci v onom věku zvědaví. Vyčkal jsem, až byl otec odvolán, mám za to, že mou matkou, a já mohl vklouznout do jeho komnaty. Skokem jsem byl za jeho stolem, usedl na křeslo, jehož polštář byl ještě příjemně teplý od těla mého otce. Uchopil jsem pergamen a dychtivě do něj nahlédl. V té době již písmo pro mne nebylo žádnou překážkou, uměl jsem výborně číst i psát.“

Otcovo písmo bylo úhledné a dobře čitelné, takže jsem záhy počal chápat obsah oné stránky.

Zaslechl jsem jedním uchem na chodbě kroky a mou mysl ovládla jediná myšlenka: Otec se blíží! Sklouzl jsem z křesla, avšak přitom strčil loktem do poháru s vínem, který byl zpola plný. Pár kapek vyšpláchno na listinu, která byla navrchu. Rychle jsem naslouchal. Kroky byly stále ještě dosti daleko. Bez rozmyšlení jsem cípem své-

ho oděvu utřel kapky, avšak na listině zůstala drobná skvrnka červenohnědé barvy. Doufal jsem a věřil, že si jí otec v matné záři olejové lampy nevšimne.

Vtom mi hlavou projel nápad! Lampa byla jediným světlem v komnatě. Mou jedinou nadějí bylo ji zhasnout, dříve, než otec vejde. Rychle jsem pohledem hledal zhášedlo. Kde může být? Nikde jsem je nezablédl. Naštěstí jsem měl u pasu malý mečík, jak již princové nosívají. Rychle jsem jej vytáhl z pochvy a rukojetí zatlačil hořící knot. Popálil jsem si sice dosti bolestivě pravou ruku, avšak co na tom, v místnosti zavládla konečně tma. Jakmile otec vejde, využiji toho, že je ještě poněkud oslepený světlem chodby a vyrazím pryč. Nahmatal jsem stěnu, sousedící s dveřmi do komnaty a klekl si na kolena, věda, že i kdyby otec viděl dovnitř, mne neužří. A pak jsem již toliko opakoval střelnou modlitbičku ke svému andělovi strážnému.

Kroky se již přiblížily a stanuly před komnatou. Slyšel jsem, jak klika zavržala a otevřené dveře vpustily do místnosti louč světla z chodby a ohromný stín otcův. Zarazil se, nečekaje v místnosti tmu. Pak opatrnými malými kroky postupoval do místnosti, tam, kde tušil kdesi před sebou stůl a lampu. Patrně hledal křesadlo.

Tu jsem však již na nic nečekal a vyklouzl z místnosti, tak potichu, jak nejlépe šlo. Myslím, že o mně neměl otec ani tušení. Ve své komnatě jsem si prohlédl poraněnou ruku. Červený pruh spálené kůže se táhl až pod rukáv mého kabátce. Pálilo to a měl jsem co činit, abych se nerozplakal. Byl jsem přece ještě malý chlapec. Namočil jsem ruku do vody a zavázal jsem ji jakýmsi kouskem plátna, který mi sloužil na různé způsoby při čištění nosu.

Druhého dne ráno jsem byl jako obvykle pozdravit otce. Zdálo se mi, že na mne hledí zkoumavěji než obvykle. Poklonil jsem se, a jak jsem sklonil hlavu, povšiml jsem si, že rukojeť mého mečíku, obtočená sametovou látkou, je zašpiněná a začernalá od oleje a knotu. Položil jsem rychle levou ruku na jílec, doufaje, že nikdo nic nezpozoroval.

A druhého dne jsem doufal pokračovat ve svém čtení. Tak nenaopravitelně zvědaví i zvědaví jsou chlapci v onom věku.